

اعلامیه شماره ۲

نه حکومت سرمایه داری را می خواهیم و نه خدماتشان را!

گروه کارگری هدف

پنجشنبه بیست پنجم مهر ۱۳۸۷

گروه کارگری هدف

اگر به تازگی وقت کرده باشید خبرهای روزنامه ها را بخوانید کله تان از کارهای حکومت های سرمایه داری و ارقامی که گه گاه از زیر دست شان در می رود و اعلام می کنند داغ می کند. اخیراً یک سازمان آلمانی "کمک به رفع گرسنگی در جهان" اعلام کرده است که تعداد گرسنگان در جهان نزدیک به یک میلیارد نفر شده است. مسلماً هیچیک از این یک میلیارد نفر از سرمایه داران و تجار و حاجی بازاری ها نیستند و همه ایشان از هم طبقه ای های بخت

برگشته ی خودمان هستند و گرسنه خوابیدن اینها هم هیچیک از دولت های سرمایه داری را بر نیانگیخته که کاری در این باره انجام بدهند. جالب اینجاست که در همین گزارش آمده که رئیس سازمان خواروبار و کشاورزی سازمان دول سرمایه داری (فائو) اعلام کرده که اگر فقط ۵ درصد از ۷۰۰ میلیارد دلاری که دولت آمریکا برای نجات بانک ها از ورشکستگی به این آدمخواران داده است را برای رفع گرسنگی مردم جهان کرده بود، گرسنگی در جهان ریشه کن می شد و دیگر زن و بچه ی کسی با درد گرسنگی نمی خوابید. جالب تر اینکه تمام این ۷۰۰ میلیارد دلاری که دولت آمریکا به بانک ها هدیه داده از مالیات هایی است که از حقوق کارگران آمریکایی کسر کرده است و به جای اینکه آن را به بی خانمانان و گرسنگان آمریکایی که روز به روز بر تعدادشان افزوده می شود بدهد، به بانک هایی که خانه های این بخت برگشتگان را که به علت نداشتن کار و یا پایین آمدن دستمزدهایشان نتوانسته اند وام های اینها را بپردازند بصورت بلاعوض هدیه کرده است.

اما ما برای اینکه ببینیم هزینه نگاهداری نظام سرمایه داری و حکومت شان تماماً بر دوش کارگران است لازم نیست به آنور دنیا برویم. در همین حیاط خلوت خودمان، یعنی جایی که با پنبه ی اسلام "گوشمان را می برند" و گوشت تن مان را به شکم خودشان و اربابانشان می ریزند، مثال های فراوانی از همین نوع خواهیم یافت. به طور نمونه، معاون همین رئیس جمهوری خودمان به اسم آقای ممبینی که قرار است مثلاً اقتصاد این کشور را برنامه ریزی کند اعلام کرده که امسال بودجه دولت ۶۰۰۰ میلیارد تومان کسری خواهد داشت. می دانید این چه مقدار پول است؟ یعنی اگر این دولت فقط کسری بودجه ی امسال را بین خود ما مردم پخش می کرد، تمامی ۷۰ میلیون جمعیت ما، هر نفر ۸۰ میلیون تومان می گرفت. اگر متوسط نفرات هر خانوار را ۵ نفر بدانیم، به هر خانواده ای ۴۰۰ میلیون تومان می رسید. تازه این کسری بودجه است.

حساب کنید اگر تمامی بودجه ای که برای سر و پا نگاه داشتن این دولت کارفرمایان خرج می شود به جیب خود ما می رسید، همه ی مان چندین میلیارد تومان در سال درآمد داشتیم. اما این پول ها کجا می رود؟ به جیب دولتی می رود که کوچکترین کاری برای رفع بدبختی ما نکرده! نه نان داریم و نه گاز و نه برق و نه خانه و نه کار و نه آزادی! و تمام

این پول ها برای نگهداری دولت و حکومتی است که تنها کارش زدن توی سر گرسنگان و بی خانمانان و بیکاران است. مگر، بلانسبت "مغز خر خورده ایم" که با خرج خودمان چنین دولت و حکومتی را سر پا نگاه داشته ایم. می دانید اگر این پول ها به دست خودمان می رسید و برای رفع گرسنگی و بیکاری و بهداشت جسمی و روانی محله ها و شهرهای خودمان هزینه می کردیم، دیگر نه بی خانمان و گرسنه و معتاد و فاحشه و دزدی داشتیم. به ما می گویند که این کارها را باید متخصصان برنامه ریزی و اجرا کنند! اولاً اگر منظورشان متخصصانی مثل همین آقای ممینی است که هر سال ۶۰۰۰ میلیارد تومان برای هیچ کاری که نمی کنند کسری بیاورند، می خواهیم صد سال سیاه برنامه ریزی و اجرا نکنند! اما اگر منظورشان کاردان هایی هستند که واقعاً کارشان را در هر رشته ای بلدند؟ خوب مگر آنان همین کارگران و کارمندان و دکتر مهندس هایی نیستند که در محله ها و شهرهای خودمان زندگی می کنند؟ پس در هر محله و شهری می توانند با صلاحدید خودمان و زیر نظر خودمان به کار بپردازند. اینگونه اگر یک نفرشان هم مثل همین رئیس جمهور و معاونانش بی لیاقت و بی کفایت از کار در آمد، فوراً متوجه می شویم و کس دیگری را جایشان می گذاریم. به این شیوه کار و مملکت داری عنوان "حکومت شوراهای محلی و کارخانه" را داده اند که هر بار در هر جا و زمانی سر کار آمده است، مردم و کارگران خیرش را دیده اند.

چاره کارگران تشکیلات و هدف است!

گروه کارگری هدف

۲۵ مهر ۱۳۸۷